

jeg ikke stort. Der er en lang Vej for ham til at faa Forældremagt over sit Barn, naar han kun kan faa den ved Moderens Død, Sindssygdom eller Bortrejse og endda kun som en særlig Naade af Overværgeraadet. Han skal interessere sig ganske særlig for sit Barn, naar han skal komme igennem alle de Skranker, som derved kan opstilles paa hans Vej.

Mon ikke Grunden til, at saa mangen Barnefader nu løber fra sine Pligter som saadan, er den, at han kun har Pligter og ingen Rettigheder? Det plejer man ellers ikke at kunne paalægge et Menneske, uden at han eller hun under en eller anden Form protesterer derimod, og hvorfor skulde det være anderledes her, hvor Pligterne er ret betydelige. Ved det nye Lovforslag har man med Rette villet give Barnet en Fader, men hvorfor giver man ikke samtidig Faderen et Barn?

Der vil formentlig ikke være noget i Vejen for at give Faderen en delvis Forældremagt, saaledes at han, naar ikke særlige Forhold gør en anden — udtrykkelig — Bestemmelse hensigtsmæssig, har Ret til til enhver Tid at forvisse sig om, hvorledes Barnet befinder sig, at Moderen ikke paa egen Haand men kun med Faderens Samtykke kan anbringe Barnet i Pleje, samt at Faderen alene har Forældremagten, naar Moderen ikke kan eller vil udøve den.

Kolding, den 22. Juni 1906.

Frederik Elken.

Delt Ansvar.*)

Af Eva Moltesen.

Klokken slog tolv rundt om i Byen. Med heftig bankende Hjerte gik jeg over Nytorv imod det gamle Raadhus. Jeg gik i et Ærinde, i hvilket jeg endnu aldrig var gaaet. Jeg var nemlig bleven anmodet om at være Tolk i en Sag imod en udenlandsk Barnemorderske, der havde forøvet sin Forbrydelse indenfor Danmarks Grænser, men som ikke kunde forstaa, ej heller gøre sig forstaaet paa Landets Sprog. Hun havde siddet arresteret i halvanden Maaned, uden at man kunde komme videre med hende. Nu var hun endelig bleven bragt til København, hvor hendes Sag kunde undersøges.

Forhøret skulde begynde, Arrestantinden blev ført ind. Lys, en og tyve Aar, bleg, med af Graad hovne, taarefyldte Øjne, mild og stille. Jeg maatte samle alle mine Kræfter for ikke at

briste i Graad og slaa min Arm om den ulykkeliges Hals og sige hende alle de kærlige Ord, jeg i Øjeblikket kunde finde paa. Som et Lyn fløj min Tanke til min lille Pige, som nu legede derhjemme uskyldig og glad med sine Brødre — hvad vilde vel Livet komme til at byde hende? Skærm og Støtte maaske, fordi det i sin store Lunefuldhed havde stillet hende paa Solsiden eller —? Maa Gud bevare Forældre fra den Sorg at se deres Børn gaa paa de mørke Veje med Sorgs og Skylds Byrde paa deres Skuldre! Ogsaa hun dér havde Fa'r og Mo'r, som endnu intet vidste om, paa hvilke Tornestier hun vandrede langt ude i det Fremmede, ene, ene — saa ene, at end ikke et forstaaeligt Ord kunde naa hendes Øre, saa ene, at hun ganske som solgt og købt gik fra Haand og til Haand uden at kunne faa det ret klart for sig, hvor man førte hende hen.

Hun sad rolig og stille og besvarede alle Spørgsmaal fast og tydeligt, omend med graadkvælt Stemme. Hendes Historie? Den er ikke af de Hverdags — maaske dog almindeligere end man skulde tro. Den er af dem, hvor en ublid Skæbne har samlet sammen mere af Ulykke end af selvforvoldt Ufærd.

Hun havde tjent i et Hus hjemme i sin Fødeby. I Huset boede der en ung Kontorist, en net, høflig ung Mand, som aldrig havde nærmet sig hende paa en nærgaaende Maade. Han var ikke saa sjældent ude om Natten og da kunde han tit komme drukken hjem. En Nat vaagnede hun ved, at Døren til hendes Rum blev rykket op. Hun saa Kontoristen komme hen mod hendes Seng i en Tilstand, der gjorde, at hun ikke troede godt om hans Hensigt. Hun sprang op, fik i Flugten fat i sin Kaabe fra Krogen ved Udgangsdøren og styrtede ned ad Trappen. Hun hørte, at Kontoristen, vred og bandende, skyndte sig efter sit Overtøj, halvklaedt som han var, og at han saa fulgte hende i Hælene ned ad Trappen. Udenfor Gadedøren stod imidlertid tilfældig en Politibetjent, som hun kendte. Hun løb til ham og sagde, at Kontoristen forfulgte hende. Imidlertid kom denne ikke ud, men vendte om op ad Trappen. Hun ventede en halv Times Tid nedenfor inden hun, da alt atter var stille, gik op til sit Rum.

Nu besluttede hun imidlertid at være forsigtigere. Hver Aften, inden hun gik i Seng, bandt hun Laasen, som ikke var til at stole paa, fast ved en Krog i Væggen. — En Nat hørte hun dog, at nogen voldsomt rykkede i hendes Dør. Hun sprang op og greb i Laasen. Da havde imidlertid Kontoristen, der stod udenfor, allerede faaet Foden ind mellem Tærskelen og Døren og med nogle Krafttag rykkede han den op. Han styrtede sig over hende, trykkede sin Haand mod

*) Efter indtrængende Opfordring af et Medlem og med Fru Moltesens Tilladelse aftrykker vi denne Artikel, som stod i Dansk Tidsskrift, September 1903.